

Ze spisů Edity Steinové:

Mé bytí, tak jak je vidím
a v něm se poznávám, je nicotným bytím,
sama ze sebe nejsem ničím,
každý okamžik čelím nicotě
a okamžik po okamžiku musím
být znovu obdarována bytím.

Je-li Bůh v nás a je-li Bůh láska,
jsme nutně bratry: naše láska k druhému
člověku je pak měřítkem naší lásky k Bohu.

Pro křesťana žádný člověk není cizí, každý je vždy bližním, který nás může potřebovat,
a nezáleží, zda je náš příbuzný či ne,
zda je nám milý či ne,
zda by si zasloužil něčí pomoc či ne.

Kdo se snaží jen získat a přivlastnit si, ztrácí. Kdo se dává Bohu, získává.
Kdo se s láskou věnuje Bohu,
dosáhne plnosti života.

Odevzdat se Bohu, úplně zapomenout
na sebe, odložit stranou vlastní individuální život proto, aby tu vznikl prostor pro božský
život: to je základní důvod, princip a cíl
řeholního života. Čím dokonaleji se
uskutečňuje, tím bohatší je božský život,
který naplňuje duši.

Kdo se dává Bohu dospěje ve spojení lásky
k naprosté plnosti vlastního bytí.
Toto spojení je zároveň poznáním,
vnitřním darem a svobodným úkonem.

Vnitřní život je nejhlubším a nejčistším
pramenem radosti.

Člověk má v sobě mnohem více než cítí.
A je to tak velmi moudře zařízeno.

Kam nás to na této zemi povede, nevíme
a nemusíme se předčasně na to tázat.
To však víme, že těm, kteří milují Pána,
vše prospěje k dobrému.

Láska je to nejsvobodnější ze všeho,
co existuje.

Člověk touží po stále novém obdarování
bytím, aby byl schopen vyčerpat,
co mu ten který okamžik dává a zároveň
bere. To, co mu dává plnost, nechce opustit a chtěl by sám být bez konce a bez hranic, aby
mu i ona plnost náležela bez konce.

Radost bez konce, ničím nezastíněné štěstí,
láska bez hranic, intenzivní život,
který nezná únavu, energií nabitě jednání,
které je zároveň dokonale klidné a uvolněné ode všech napětí: to je věčná blaženost,
to je bytí, po němž člověk touží
celou svou existencí.